

Offentliggjort d. 12. oktober 2013

Er forkerte afgørelser lovlige? ©

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

Medierne har i den senere tid været fyldt med indslag om forkerte ejendomsvurderinger. Seneste skud på stammen er en tilkendegivelse fra skatteministeren om, at selv om vurderingerne har været behæftet med fejl, er vurderingerne lovlige. Det har selvsagt vakt nogen undren hos ikke-skattesagkyndige.

Fejl hos skatteyderen

Der er ikke mange, der er i tvivl om, at hvis der er fejl i selvangivelsen, kan SKAT korrigere denne fejl.

Dette gælder ikke blot egentlige fejl som eksempelvis, at skatteyderen har beregnet sig et for stort kørselsfradrag.

Også i tilfælde, hvor der er tale om skønsmæssige poster, har SKAT fat i den lange ende. Hvis eksempelvis en far overdrager en fast ejendom til sin søn, og anvender en forkert værdi, vil SKAT kunne gribe ind og korrigere den anvendte pris eller værdi på ejendommen, som er benyttet ved overdragelsen.

Fejl hos SKAT

Det er nok den almindelige opfattelse, at er forholdet det omvendte, således at hvis skattemyndighedernes værdiansættelse er fejlagtig, har borgeren krav på, at SKAT ændrer denne værdiansættelse og anvender en korrekt værdiansættelse. Det er imidlertid ikke altid tilfældet.

Offentliggjort d. 12. oktober 2013

Nu kan man altid diskutere, hvad den korrekte værdi er. I praksis har man et redskab benævnt syn og skøn. Er borgeren og skattemyndighederne uenige om en given værdi, det være sig værdien af en fast ejendom, goodwill etc., er der adgang til at få udmeldt sagkyndige, der foretager en vurdering af aktivet. Og når denne vurdering foreligger, har parterne så at sige fået den korrekte værdi. Denne adgang til at indhente en uvildig vurdering fra en sagkyndig i forbindelse med en verserende sag mod skattevæsenet gælder dog ikke i sager om fastsættelse af den offentlige vurdering for en konkret fast ejendom.

Nu kunne man så forvente, at har SKAT taget fejl, vil domstolene, hvis sagen er nået dertil, give borgeren medhold og tilsidesætte skattemyndighedernes skønsmæssige værdiansættelse. Men så retfærdig er tilværelsen ikke. Dette kan illustreres ved 2 domme om spørgsmålet. Det følgende er et uddrag af et indlæg undertegnede holdt på Århus Universitet i anledning af universitetets 75 års jubilæum.

Den første sag fra 1978 drejede sig, kort fortalt, om en gårdejer, der havde stiftet et selskab, der skulle forestå udstykning af en del af gårdejerens ejendom. Gårdejeren havde herefter overdraget nogle jordlodder til selskabet for 12 kr. pr m².

Skattemyndighederne tilsidesatte nu pris på 12 kr. pr. m², og fastsatte istedet prisen til 5 kr. pr. m² med nogle ubehagelige skattemæssige konsekvenser for gårdejeren til følge.

Skattemyndighederne begrundede den nu fastsatte pris med henvisning til, at SKAT *"...har været bekendt med de i det pågældende område stedfundne ejendomshandler og er de opnåede priser på jord"*, og ansættelsen af en kvm-pris på 5 kr. er foretaget *"med udgangspunkt i de da i området konstaterede nettojordværdier ..."*

Sagen blev indbragt for domstolene, og en syns- og skønsmand vurderede nu prisen til at være omkring 10 kr.

Skattemyndighederne blev nu bedt om at fremlægge nærmere dokumentation for, hvilke handler, skattemyndighederne havde været bekendt med i området, og som havde ført frem til en værdiansættelse på de 5 kr. pr. m². Skattemyndighederne var imidlertid ikke i stand til at påvise sådanne handler.

Offentliggjort d. 12. oktober 2013

Skattemyndighederne mente herefter, at hvis Landsretten nåede frem til, at myndighedernes værdiansættelse på 5 kr. var forkert, skulle gårdejereren have en tur mere i karrusellen, således at sagen blev slået tilbage til ”start”, hvor skattemyndighederne kunne prøve med en ny værdiansættelse. I praksis tales der om hjemvisning.

Landsretten mente dog nu – fornuftsmæssigt – at når der forelå et syn og skøn, der viste, at prisen på 10 kr. var den rette, måtte denne pris lægges til grund. Landsretten afsagde herefter dom i overensstemmelse hermed.

Men sådan endte sagen ikke: Skattemyndighederne ankede Landsrettens dom til Højesteret, da skattemyndighederne mente, at myndighederne skulle prøve endnu engang helt fra start. Det fik skattemyndighederne medhold i ved Højesteret, så gårdejereren måtte finde sig i en tur mere i systemet.

Hvad sagen endte ud med, står hen i det uvisse.

I en anden sag, der kort fortalt drejede sig om overført indkomst i starten af 1970’erne, fik indehaveren af en sportsforretning i Randers en lille hilsen fra skattemyndighederne om, at hans skattepligtige indkomst var forhøjet med 100.000 kr.

Sportshandleren var ikke sådan at bide skeer med, så han førte sagen helt op til landsretten, hvor et syn og skøn fastslog, at den korrekte indkomstforhøjelse var omkring 16.000 kr.

Igen gik landsretten galt i byen, idet landsretten – fornuftsmæssigt – så traf en afgørelse om, at sportshandlerens skattepligtige indkomst kun skulle forhøjes med 16.000 kr., som jo var det korrekte tal.

Igen ankede skattemyndighederne dommen til Højesteret, der mente, at sportshandleren blot skulle slås tilbage til ”start” og have en tur mere i karrusellen. Heri fik skattemyndighederne medhold.

Nu kunne man så forvente, at skattemyndighederne traf en afgørelse om, at sportshandlerens indkomst skulle forhøjes med 16.000 kr. – som jo objektivt set var det korrekte tal.

Offentliggjort d. 12. oktober 2013

Sådan endte sagen imidlertid ikke. Sagen havnede endnu engang i landsretten, og i denne sag fik man så et indblik i, hvad der var passeret, efter at Sportshandleren var ”slået tilbage til start”.

Skatteyderens revisor deltog her i et møde med skattemyndighederne. Her startede skattemyndighederne med at konstatere, at det var fastslået, at en indkomstforhøjelse på 100.000 kr. var for meget, men at der ikke var noget til hinder for at forhøje sportshandlerens indkomst med 90.000 kr.

Skattemyndighederne fulgte dog ikke den provokerende udtalelse op, men nøjedes med at forhøje sportshandlerens indkomst med 50.000 kr.

I sandhed en venlig gestus, nu da det korrekte tal var 16.000 kr.

Sportshandleren gav imidlertid ikke op, og indbragte endnu engang den samme sag for landsretten i en naiv forventning om, at han dog måtte få medhold i, at forhøjelsen skulle udgøre 16.000 kr., når henses til, at det gennem et syn og skøn var fastslået, at dette tal var det korrekte.

Landsretten, der tidligere i denne sag var sat på plads af Højesteret, traf nu en afgørelse, der nok lå på linie med gældende ret, nemlig at afgørelsen om en forhøjelse af sportshandlerens på 50.000 kr. ikke var åbenbart urimelig (måske nok lidt urimelig – men ikke åbenbart urimelig). Så skatteyderen tabte sagen.

Sammenfattende kan man nok udtrykke det således, at hvis skattemyndighederne skønner lidt forkert, kan skatteyderen ikke forvente at få den fejl ændret. End ikke hos domstolene. Selv hvis fejlen fører frem til et noget urimeligt resultat, er resultatet det samme.

Først hvis skattemyndighedernes skøn overskrider en grænse, der kan betegnes som ”åbenbart urimelig”, kan skatteyderen forvente, at domstolene vil tilsidesætte afgørelsen.

Så det er nok ikke helt forkert, når Kammeradvokaten i sagerne omkring ejendomsvurderingerne har tilkendegivet, at selv om skattevæsenet har skønnet forkert, er der ikke tale

Offentliggjort d. 12. oktober 2013

om en ulovlig afgørelse, således at forstå, at afgørelsen vil kunne tilsidesættes af domstolene. Kun hvis der er tale om mere graverede fejl, har borgeren en chance hos domstolene.

Så det ligger lidt tungt med retssikkerheden og lighed for loven, når SKAT er modpart.

————— O —————